

As sesións parlamentarias: o Pleno e a Deputación Permanente

Lerrado do Parlamento galego.
Profesor de dereito
constitucional da
Universidade de Vigo

Xosé Antonio Sarmiento Méndez

O tratamento das reunións plenarias e da Deputación Permanente presenta en común o carácter de tratarse de xuntanzas correspondentes a "órganos soberanos" das cámaras. Isto é, fronte ás reunións das comisións parlamentarias, que por definición integran unha parte do órgano representativo, as realizadas polo Pleno e a Deputación Permanente arróganse as supremas decisións do lexislativo autonómico. Como no seu momento defendeu E. Recorder de Casso " ... o Pleno, como órgano de reunión de tódolos membros de dereito que compoñen a Cámara, é o órgano de decisión por excelencia, o único capacitado para expresa-la vontade daquela"¹. Este dato posibilita un tratamento conxunto da problemática que suscitan as reunións de ámbolos dous órganos.

¹ Tomado do seu comentario ó artigo 75.1, nos *Comentarios á Constitución*, 2ª edición, Civitas, 1985, páxs. 1152-1153.

1. O Pleno

A pesar de que dende o punto de vista da práctica, a diferenciación, entre o Pleno da Cámara e o Parlamento, mesmo como institución, non ten moita relevancia, comparto a idea

de Solé Tura e de Aparicio Pérez² de que nos atopamos perante dúas realidades diferentes, que amosan a súa individualidade precisamente en momentos (como o da disolución parlamentaria) nos que segue existindo un poder legislativo a pesar de desaparece-lo Pleno.

a. Convocatoria.

O Pleno do Parlamento galego debe ser convocado polo seu presidente, o que é unha manifestación máis do papel destacado que o artigo 31 do Regulamento parlamentario autonómico lle atribúe a esta figura. Obviamente nos supostos de vacante, ausencia ou imposibilidade poderán ser os vicepresidentes os que, pola súa orde, exerzan esta facultade do presidente da Cámara.

A solicitude dirixida ó presidente da Cámara coa finalidade de obte-la convocatoria plenaria pode proceder de oficio do propio presidente do Parlamento ou por instancia de parte. Neste segundo caso só poderán instala dous grupos parlamentarios ou a quinta parte dos deputados membros da Cámara (é dicir, na actualidade 15 parlamentarios)³.

Este sinxelo réxime de convocatoria vese completado polo carácter de "acto complexo" que a reunión deste órgano parlamentario ten.

En efecto, xa que a convocatoria do Pleno da Cámara debe vir precedida da fixación dunha orde do día, pois resulta inescindible o chamamento para reuni-lo órgano da fixación previa dos asuntos que tal órgano vai coñecer. Neste sentido o Tribunal Constitucional, referíndose expresamente ó réxime previsto no caso galego, manifestou este carácter complexo da convocatoria das sesións plenarias ó subliña-la necesaria concorrencia da fixación da orde do día e da vontade do órgano convocante. Esta exposición conduce a subliña-lo papel que a Xunta de portavoces desempeña na fixación da orde do día, e fai determinante o criterio político da maioría (funcionamento por voto ponderado) para a formulación da "axenda" de asuntos que o Pleno da Cámara deberá coñecer.

b. O "locus plenario".

Hoxe en día ninguén dubida da importancia que os medios materiais teñen para levar a cabo un correcto cumprimento dos obxectivos dos poderes públicos. Dende este punto de vista, autores coma Cazorla Prieto⁴ acaban de subliña-las carencias que tradicionalmente acompañaron o Parlamento estatal nesta materia. No caso galego a valoración debe ser outra, sobre todo

² Neste sentido pode consultarse a súa obra: *Las Cortes Generales en el sistema constitucional*, Colección Temas clave de la Constitución española, Tecnos, 2ª Edición, Madrid, 1988, páxs. 164-165.

³ Atopámonos perante un réxime mimético ó previsto no artigo 56.4 do Regulamento do Congreso dos Deputados, coa lóxica adaptación numérica pola distinta composición do órgano.

⁴ Na súa obra: *Las Cortes Generales ¿Parlamento contemporáneo?* Cuadernos Civitas, Madrid, 1985, páxs. 111 e segs.

verbo do traslado da sede do Lexislativo dende o Pazo de Fonseca ata o Pazo do Hórreo alá polo 1989. Destaca ante todo, neste sentido, o magnífico salón de sesións plenarias que constitúe un digno espacio para o desenvolvemento das reunións da Cámara⁵.

Os deputados autonómicos deben situarse no salón de sesións conforme a uns criterios predeterminados. Neste sentido o lexislativo autonómico enmárcase na tradición do parlamentarismo continental que lle outorga un escano fixo a cada parlamentario dende o inicio da lexislatura, fronte ó criterio máis irregular de parlamentos coma o británico.

A significación do lugar no que tomen asento os parlamentarios é moi relevante. Por unha banda, e como ten subliñado Pérez-Serrano, forma parte do "dereito xestual", tan importante dentro do dereito parlamentario. Como é ben sabido, a situación á esquerda ou á dereita da Presidencia supón unha práctica universalmente admitida en relación co ideario político dos parlamentarios. Ademais a propia posición dos deputados pon de manifesto a transcendencia do papel dos grupos parlamentarios na Asemblea galega. Deste xeito o regulamento impón que o asento no salón de sesións se fará conforme á adscripción dos distintos deputados ós seus respectivos grupos parlamentarios.

Ademais dos integrantes do órgano plenario poden asistir ás sesións da Cámara os membros da Xunta de Galicia, e prevese para estes efectos a existencia dun banco especial para eles. Igual que as restantes cámaras do Estado, o Parlamento galego dispón unha situación preeminente para o banco destinado ós membros do Executivo, que no noso caso (a diferenza do banco azul do Congreso dos Deputados), ten unha cor crema diferente á dos restantes escanos da Cámara. A situación na primeira bancada do Goberno xera inconvenientes no desenvolvemento dos debates, pois se os distintos conselleiros interveñen dende o seu escano farano de costas ó parlamentario que no seu momento os interpelase. Esta situación non mellora no suposto de que a intervención plenaria se produza dende a tribuna de oradores, pois na disposición da Cámara autonómica atópase fronte ó corredor central e non dirixida ó común dos parlamentarios da Cámara.

Como garantía para o desenvolvemento imparcial dos debates limítase a posibilidade de acceso ó salón de sesións. Ademais dos deputados e membros da Xunta só poderán acceder ó Pleno os funcionarios da Cámara no exercicio do seu cargo e aqueles que autorice expresamente o presidente. Esta última posibilidade atopa dúas modalidades claramente diferenciadas.

⁵ A documentación fundamental para o estudo da sede da Cámara atópase en: *Concurso de anteproxectos para a adaptación do cuartel do hórreo para sede do Parlamento de Galicia*, Tres tomos, Ed. Parlamento de Galicia, Santiago de Compostela, 1987.

En primeiro lugar, o contido de certas leis autonómicas posibilita que persoas alleas á Cámara interveñan dende a tribuna de oradores, tal é o caso do valedor do pobo na súa exposición do informe anual perante a Cámara ou a do portavoz encargado de defender unha proposición de lei de iniciativa legislativa popular. A concepción restrictiva destas intervencións refórzase coa prohibición, para estes suxeitos, de interviren posteriormente no debate cos distintos portavoces, opción que merece a crítica xeneralizada da doutrina.

A autorización do presidente da Cámara para acceder ó Pleno prodúcese comunmente co gallo de visitas institucionais do máis alto nivel, para posibilitar discursos de altos dignatarios perante a Cámara galega.

c. O "tempus plenario".

O Pleno do Parlamento de Galicia réunese anualmente en dous períodos ordinarios de sesións, de setembro a decembro e de febreiro a xuño. Esta división temporal reproduce mimeticamente os períodos previstos para as Cortes Xerais, que, non bargantes, non son seguidos por tódolos legislativos autonómicos, xa que algúns deles contan con períodos de sesións moi reducidos que se teñen xustificando polo escaso nivel competencial que as respectivas comunidades autónomas acadaron.

Este marco temporal que delimitan os períodos de sesións inflúe notablemente sobre o traballo dos órganos parlamentarios, especialmente no labor do Pleno da Cámara. Neste sentido o órgano soberano do Parlamento só poderá realizar sesións extraordinarias por pedimento da Xunta de Galicia, da Deputación Permanente ou da maioría absoluta dos membros do Parlamento. Unha análise dos órganos lexitimados presenta a nidia conclusión de que se lle encomenda á maioría a posibilidade de instar sesións extraordinarias do Pleno, polo que as distintas minorías non poderán obter unha reunión efectiva da Cámara se non é coa aceptación expresa das forzas políticas que apoiem o Goberno.

As sesións requiren, para que se poidan convocar, que previamente exista unha orde do día, de tal xeito que a solicitude dunha sesión extraordinaria debe incluír no seu contido os asuntos que esta deberá tratar. Deste réxime de convocatoria dérvase a necesaria participación de tres órganos para a reunión extraordinaria do Pleno: o Presidente, a Mesa e maila Xunta de Portavoces. Este último órgano deberá de participar pola prescrición xeral regulamentaria que obriga a súa audiencia para a fixación da orde do día das sesións plenarias.

Outro aspecto importante do desenvolvemento das sesións do Pleno é o atinxente ós días hábiles. O principio xeral consagrado polo regulamento é o da realización das sesións entre o martes e o venres de cada semana, ámbolos días inclusive. A práctica parlamentaria vén sendo a da execución de sesións plenarios os martes e os mércores de semanas alternas, resérvanse os restantes días para os traballos das comisións e ponencias⁶.

Excepcionalmente poden producirse reunións de órganos parlamentarios en días distintos ós citados. Para estes efectos existen dúas vías posibles de habilitación para a realización de sesións.

Por un lado, o propio órgano parlamentario pode habilitar, por acordo maioritario, a realización de sesións en días distintos ós sinalados. Este acordo pode proceder da iniciativa do presidente do órgano parlamentario de que se trate, de dous grupos parlamentarios ou dunha quinta parte dos deputados integrantes do órgano.

Por outro lado, a Mesa do Parlamento, de acordo coa Xunta de Portavoces, está tamén capacitada para habilitar un día inhábil. Esta será a solución que deberá adoptarse cando sexa preciso reuni-lo Pleno da Cámara e fixa-la orde do día que este deba debater, posto que a simple habilitación do Pleno non posibilitará a reunión deste sen a previa fixación da orde do día, na que necesariamente debe participar a Xunta de Portavoces.

Suposto singular é o constituído polo réxime xurídico que rexe as comisións de estudio, por canto estes órganos adoitan dotarse de normas de funcionamento nas que a cotío se posibilitan as reunións da comisión en días inhábiles. Esta tendencia acaba de limitala recentemente a Mesa do Parlamento, que no momento de visa-las normas de funcionamento das comisións de estudio obriga a unha solicitude previa dos días que sexa necesario habilitar, con expresa citación da orde do día que deba tratarse nesas sesións extraordinarias.

d. A publicidade plenaria.

Un principio xeral do funcionamento dos gobernos é o constituído pola transparencia e a publicidade nas súas actividades. Recentemente, George Wedell⁷ subliñou a tendencia de tódolos gobernos, sexan ou non participativos, de dar a coñece-lo labor para mante-la súa lexitimidade. No ámbito estritamente parlamentario, Andrea Manzella recolle entre os seus clásicos principios de funcionamento do Parlamento o da necesidade do debate público, nunha liña que foi seguida pola totalidade da doutrina no noso país.

⁶ Tampouco resulta extraordinaria a reunión das ponencias os luns, sobre todo nos períodos nos que se produce unha sobrecarga de traballo lexislativo. Datos que poden contrastarse no meu traballo referido á terceira lexislatura: "Crónica parlamentaria. Balance da III Lexislatura (1989-1993)", publicado na Revista *Dereito*, volume III, n.º 1, 1994, páxs. 201 a 215.

⁷ Cfr. o seu traballo "Broadcasting, Public Opinion and Participative Government", publicado na revista *Government and opposition. An international journal of comparative politics*, Vol. 32 n.º 2, primavera 1997, páxs. 219 a 225. Nesta mesma liña J.J. Solozábal no seu estudo: "Opinión pública y Estado constitucional" publicado en *Derecho privado y Constitución* n.º 10, Centro de Estudios Constitucionales, 1996, páxs 406-407.

Estas proclamacións, xeralmente admitidas, teñen a súa concreción no dereito parlamentario galego, que reconece o carácter público das sesións plenarias coas seguintes excepcións:

a) Cando se traten cuestións que atingan ó decoro da Cámara ou ós seus membros, ou acerca da suspensión dun deputado. Supostos que parecen claramente xustificadas, posto que aquí o importante será a publicidade do acordo definitivo que a Cámara adopte sobre o asunto de que se trate. Nembargantes a práctica parlamentaria coñece supostos de debates públicos nos que, de forma bastante obvia, se soubo de aspectos que afectan ás conductas persoais de deputados. Esta situación é dificilmente evitable nos supostos de parlamentarios que sexan membros do Goberno, e sobre os que se discuta a claridade ou a transparencia nas súas conductas públicas, nestes casos resulta difícil escindirlos aspectos que atingan ó seu decoro persoal e aqueles que afectan ó necesario debate público da súa conducta, en canto membro do Executivo autonómico.

b) Outra excepción á publicidade vén dada polo suposto de se debater propostas, dictames, informes ou conclusións elaborados no seo da Comisión do Estatuto dos Deputados ou formulados polas comisións de investigación.

Ó longo da IV lexislatura no Parlamento de Galicia asentouse o costume de que o Pleno da Cámara poida excepcionalmente a disposición regulamentaria que fai secretos estes debates. Deste xeito, o presidente propuxo e a Cámara asentiu, en diversas ocasións, a posibilidade de que o debate de informes da Comisión do Estatuto dos deputados ou de comisións de investigación se fixesen con carácter público no seo do Pleno da Cámara. O carácter pernicioso desta práctica non precisa ser encarecido, pois repúgnalles ós principios xerais do dereito a posibilidade de que se contradiga flagrantemente unha disposición legal a través dun "acordo político" como o que acabamos de describir brevemente.

c) A terceira das excepcións ó réxime público do Pleno ten un carácter máis insólito. Ocorre cando o Pleno por maioría absoluta dos seus membros, por iniciativa da Mesa do Parlamento, da Xunta de Galicia, de dous grupos parlamentarios ou da quinta parte dos membros da Cámara así o acorde. Trátase dun procedemento sumario no que se vota, sen que haxa un debate anterior, o carácter público ou secreto da sesión. Resulta a posibilidade máis excepcional de tódalas citadas anteriormente.

Este réxime de publicidade contrasta co previsto para as comisións parlamentarias ás que só poden asistir os representan-

tes dos medios de comunicación social debidamente acreditados. Penso que a evolución lóxica desta temática deberá conducir á admisión progresiva da presenza de cidadáns tamén nas comisións parlamentarias, sobre todo, cando se trate de particulares que teñan unha relación directa cos asuntos que se debatan por seren membros ou representantes cualificados de grupos sociais directamente afectados (neste sentido parece que camiñan as recentes propostas de reforma do Regulamento do Congreso dos Deputados).

e. *A "fe pública" das sesións plenarias.*

A constancia dos acordos das sesións plenarias queda nas correspondentes actas. O seu contido é moi sucinto, e abarca soamente catro aspectos: unha relación sucinta das materias debatidas, as persoas intervinientes, as incidencias producidas e os acordos adoptados. Esta concepción restrictiva das actas que ten o noso dereito parlamentario merece unha opinión favorable, posto que unha documentación concretizada do desenvolvemento das sesións dos distintos órganos parlamentarios deberá buscarse noutras fontes, fundamentalmente nos diarios de sesións e, no seu caso, as oportunas gravacións sonoras ou visuais que existan daquelas⁸.

O contido pormenorizado das sesións plenarias consta no *Diario de Sesións do Parlamento de Galicia* no que se reproducen integramente, e onde se deixa constancia dos incidentes producidos, tódalas intervencións e acordos adoptados en sesións do Pleno. No suposto de tratarse de sesións secretas elaborárase acta taquigráfica con un único exemplar que se custodiará na Presidencia. Este exemplar poderán consultar os deputados, e procederase á publicación, no Diario de Sesións, soamente dos acordos adoptados, o que referenda o criterio que anteriormente apuntabamos sobre a transcendencia máxima da publicidade dos acordos dos órganos parlamentarios e non tanto dos seus debates previos. En todo caso é posible que o órgano parlamentario decida o carácter reservado dos acordos e, polo tanto, non se produza a súa publicación.

Os suxeitos da fe pública parlamentaria son certos membros da Mesa do Parlamento. En concreto, as actas son asinadas polo secretario ou, se é o caso, polo vicesecretario, co visto e prace do presidente, tralo que quedan á disposición dos deputados na Oficialía Maior do Parlamento.

De acordo co disposto no artigo 71 do Regulamento do Parlamento existe un dobre réxime de "convalidación do contido das actas parlamentarias".

⁸ Non podemos esquecer que a redacción das actas llela encomenda o regulamento ós secretarios das mesas, co que resulta impensable concibir aquelas coma unha fonte minuciosa e exacta do desenvolvemento das sesións.

En xeral, no caso de que non se produza reclamación sobre o seu contido dentro dos dez días seguintes ó remate da sesión entenderase aprobada, en caso contrario, someterase á decisión do órgano correspondente na súa seguinte sesión. A práctica desmente este principio xeral, xa que a cotío as actas parlamentarias (principalmente as das comisións) non están redactadas dentro dos prazos previstos, isto conduciría a que a eventual aprobación tácita do seu contido se producise sen a redacción da propia acta. As reclamacións sobre o contido das devanditas actas son moi escasas e só se produce unha aprobación expresa do seu contido no suposto das actas da Mesa e da Xunta de Portavoces, que son sometidas a aprobación na seguinte reunión do órgano de que se trate.

2. A Deputación Permanente

O dereito parlamentario galego descoñece unha definición do que é a Deputación Permanente, existe soamente unha descrición das súas competencias, que parte da xenérica e certamente críptica afirmación de que este órgano "velará polos poderes da Cámara". Como sinalou Fernando Santaolalla esta expresión non achega claridade sobre as funcións que a Deputación Permanente ten atribuídas⁹.

Este órgano funciona en dous supostos claramente diferenciados: en primeiro lugar, cando o Parlamento está disolto (pois o noso dereito descoñece a figura da *prorogatio* italiana)¹⁰ e un segundo caso cando non estea reunido por vacacións ou por calquera causa de forza maior que llo impida. Como veremos, o seu réxime xurídico varía nun e noutro caso.

a. Funcións.

Dentro das heteroxéneas funcións que lle son atribuídas á Deputación Permanente atopamos especialmente citadas as seguintes:

1º. Coñecer sobre a delegación temporal das funcións executivas do presidente da Xunta de Galicia nun dos conselleiros.

Resulta singularmente destacable esta atribución por canto o Parlamento non se enfronta a esta materia de xeito habitual, xa que no suposto de producirse delegación de funcións por ausencia do presidente os parlamentarios soamente terán noticia daquela pola oportuna publicación no *Diario Oficial de Galicia* do decreto de delegación correspondente (artigo 26.7 da Lei da Xunta e do seu presidente). Trataríase, pois, dunha competencia nova para a Cámara coa que non conta nos supostos

⁹ Santaolalla, Fernando, *Derecho parlamentario español*, Ed. Espasa Universidad, 2ª edición, 1990, páx. 194.

¹⁰ A necesidade dun novo enfoque da institución en Italia púxoo de manifesto recentemente Andrea Pisaneschi na súa obra: *Prorogatio delle Camere ed equilibrio tra i poteri*, G. Giappichelli Editore, Torino, 1993, páxs. 151 a 182. Por outra banda os efectos de caducidade dos traballos parlamentarios subseguintes á disolución da Cámara son comúns no dereito comparado, e limitan o ámbito de actuación da Deputación Permanente. Así pode consultarse: "Le memento parlementaire. Dissolution de l'Assemblée nationale", *Revue politique et parlementaire*, n.º 987, marzo-abril, 1997, páxs. 97 a 101.

de períodos ordinarios de sesións. O cualificativo “executivas” que contén o texto regulamentario non achega, ó meu xuízo, especialidade ningunha sobre o xa apuntado, posto que dentro deste ámbito haberá que entender comprendida tamén a potestade regulamentaria intrínseca á actividade ordinaria do presidente. Polo contrario, non poderán delegarse neste ámbito aquelas competencias “estatutarias” de que goza o titular do Executivo (proposta da cuestión de confianza ou facultade de disolución parlamentaria).

2º. Exerce-lo control da lexislación delegada.

Como é ben sabido na nosa Comunidade Autónoma non é posible a aprobación por parte do Goberno de decretos-leis, polo que o Parlamento soamente controla a delegación lexislativa que previamente lle outorgou ó executivo para a redacción de textos articulados ou a refundición de varios textos legais nun só (artigos 53 a 57 da LXP). No único suposto no que se acudiu a esta técnica delegante (Lei de taxas e prezos públicos de Galicia) foi o Pleno da Cámara e non a Deputación Permanente, a encargada do control da lexislación delegada.

3º. Entenderá en todo o que atingue á inviolabilidade parlamentaria. En principio é a Comisión do Estatuto do deputado prevista no artigo 47 do Regulamento do Parlamento de Galicia a encargada de coñece-los asuntos que afecten ó Estatuto do parlamentario individual. As prerrogativas parlamentarias que os deputados autonómicos levan a cabo son a inviolabilidade e a inmunidade (restrinxida ó seu ámbito do aforamento). Resulta impropia a referencia á inviolabilidade como ámbito competencial da Deputación Permanente posto que as eventuais competencias que, en materia do Estatuto do parlamentario, lle correspondan á Deputación Permanente terán conexión co ámbito amplo do Estatuto do parlamentario e non estarán unidas directamente ós votos emitidos ou opinións manifestadas polos parlamentarios no exercicio das súas funcións.

4º. A Deputación Permanente convocará o Parlamento por acordo da maioría absoluta dos seus membros. Esta vía utilízase habitualmente a minoría parlamentaria para conseguir un debate na Cámara sobre certos asuntos que deberán tratarse no Pleno desta. Deste xeito, co gallo dun debate sobre a eventual convocatoria do Pleno, a Deputación trata dos asuntos de fondo que esa reunión plenaria debería coñecer.

5º. A Deputación Permanente pode tamén autorizar modificacións orzamentarias (ampliacións, transferencias de crédito, orzamentos extraordinarios, suplementos de crédito e créditos

extraordinarios) en determinadas situacións excepcionais, por acordo da maioría absoluta dos seus membros. Atopámonos perante unha excepción ó principio xeral da interdicción das facultades lexislativas da Deputación Permanente, posto que, como é ben sabido algunhas das modificacións orzamentarias citadas teñen natureza lexislativa. Esta excepción vese compensada pola maioría absoluta esixida para a súa aprobación, que tamén supera a maioría requirida para a aprobación da lei presupostaria.

6º. Funcións residuais: a Deputación Permanente debe cumprir tamén calquera outra función que lle encomende o Regulamento do Parlamento. Resulta claro que dentro deste caixón de xastre non entrase en ningún caso a posibilidade de que a Deputación lles esixa responsabilidade política ós membros da Xunta, é dicir, en ningún caso será posible a tramitación de mocións de censura dentro da Deputación Permanente. Nembargantes, poderíase suscitar a tramitación de mocións de reprobação de membros concretos do Goberno galego polas distintas consecuencias que a súa substanciación ten respecto da existencia mesma do Executivo¹¹.

b. Composición.

A Deputación Permanente está formada por un mínimo de 11 membros, o que posibilita a presenza nela das distintas minorías parlamentarias. A fixación actual do número de membros tende á súa igualación co número legal de compoñentes das comisións parlamentarias permanentes, que na actualidade é de dezasete.

Apunta o Regulamento autonómico que os membros da Deputación "representarán os grupos parlamentarios", o que obviamente chocaría coa prohibición do mandato imperativo propio dunha democracia representativa coma a nosa. Entendo que o que se trata de destacar é a adscrición por parte dos distintos grupos dos membros da Deputación, que obviamente participarán nela a título individual. Igualmente, a adscrición a este órgano prodúcese en proporción á importancia numérica de cada grupo parlamentario e cos criterios establecidos para a asignación dos parlamentarios ás comisións, se ben coa prescrición expresa da existencia de membros suplentes. Esta última disposición parece dar a entender que nos supostos de disolución parlamentaria non só os membros titulares da Deputación Permanente manteñen a condición de parlamentarios, senón que tamén todos aqueles que sexan destinados polos seus respectivos grupos en concepto de suplentes.

¹¹ Para unha reflexión acerca da dimensión da responsabilidade política e dos seus ámbitos de esixencia pódese consultar o traballo de Manuel Zafra Víctor: "En los orígenes de la responsabilidad política", revista *Claves de la razón práctica*, n.º 72, maio 1997, páx. 61 a 63.

A organización interna da Deputación Permanente conta cunha presidencia *de iure* que é o propio presidente do Parlamento de Galicia. Polo contrario o vicepresidente e o secretario serán electivos de acordo co procedemento establecido para a elección da Mesa do Parlamento de Galicia, é dicir, un sistema de voto maioritario que non garante a presenza das minorías na Mesa da Deputación Permanente.

Poucas singularidades poden citarse acerca do funcionamento da Deputación Permanente, ó que lle serán de aplicación as normas xerais de funcionamento do Pleno da Cámara. Simplemente presenta especialidades á cuestión da convocatoria dela. Teñen a potestade de convocar este órgano parlamentario o seu presidente por iniciativa propia, por petición de dous grupos parlamentarios, ou da quinta parte dos seus membros.

A redacción regulamentaria dá a entender que nos atopamos perante unha convocatoria obrigada no suposto de que se cumpran os requisitos formais necesarios e, polo tanto, as minorías poden vincula-la existencia dunha reunión da Deputación Permanente cando reúnan a quinta parte dos membros ou consigan o acordo de dous grupos parlamentarios. Como ten apuntado Aguilera de Prat, en toda organización rexe unha certa lei interna que restrinxa a democracia, aínda que as súas normas reguladoras sexan democráticas. Isto é así porque se afirma un certo liderado e existe unha división xerárquica e especializada do traballo que, no noso caso, se manifesta na necesaria función cualificadora da Mesa do Parlamento que, no seu caso, poderá cualifica-la relevancia e a urxencia do asunto que se somete ó coñecemento da Deputación Permanente para concluír coa denegación dela¹².

c. A dación de contas.

Por tratarse dun órgano de funcionamento transitorio, a Deputación Permanente está obrigada a render contas perante o órgano plenario. Xa se trate dun suposto de reunión realizada en vacacións parlamentarias ou en período de disolución.

Esta dación de contas ten un carácter urxente posto que deberá producirse na primeira sesión ordinaria que o Pleno do Parlamento efectúe despois das vacacións e nela deberá darse conta dos asuntos e decisións que a Deputación tratase. No suposto de disolución parlamentaria a rendición de contas producirase dentro dun prazo de quince días seguintes á primeira reunión constitutiva da nova Cámara. O Regulamento parlamentario parece considera-la posibilidade de formular obxección por parte dos deputados e grupos parlamentarios contra a vi-

¹² Cfr. Aguilera de Prat, Cesáreo R.: "Michels y la oligarquía de partido: unha relectura", *Revista Sistema*, n.º 138, maio 1997, páx. 24 e segs.

xencia dos acordos da Deputación Permanente, soamente no suposto de nova constitución da Cámara, nembargantes, entendendo que *a ratio* da formulación de obxección rexe tanto para a actividade desenvolvida pola Deputación en período de vacacións como en período de disolución parlamentaria.

O procedemento para a formulación das obxeccións é o seguinte: durante os quince días os deputados e os grupos parlamentarios poderán formulalas perante a Mesa do Parlamento, que llas enviará á comisión competente, que a pesar do silencio do Regulamento deberá se-la 1ª (Institucional, de Administración xeral, Xustiza e Interior) polo seu carácter residual con respecto ás competencias específicas das restantes. Esta terá que emitir un dictame no prazo que se sinala para posteriormente debaterse no Pleno do Parlamento segundo as normas xerais de procedemento legislativo. Dispón o regulamento que, para estes efectos, cada observación se considerará como unha emenda.

Esta última prescrición suscita o problema de se é posible a presentación de obxeccións xenéricas, que poderíamos denominar obxeccións "á totalidade". Estaríamos aquí perante un posicionamento contrario globalmente á actuación da Deputación Permanente nun determinado período de tempo, cunha indubidable transcendencia no plano político-institucional. Polo contrario, parece máis razoable entender que as obxeccións que propoñan deputados e grupos parlamentarios deberán referirse ós acordos concretos que adopte a Deputación Permanente e non á súa xestión globalizada referida a un determinado intervalo temporal. 